

ENGELSİZ SORULAR

İstedğin bir şeyi yapınca istemeye devam edersin de yapamayınca, herhalde bir daha isteksizce istemezsin. Aynı yüzme saatlerim gibi. Ben de herkesin kullandığı yolları kullanmak, üzerinden dimdik geçmek isterdim; hani oturmak zorunda kalmadan tekerlekli sandalyeme... Herkesin ayakları yoruluyor yürüyünce, benim ise ellerim. Ben hep denizdeyim çünkü. Ellerimi dengeme uydurmak için yürürken ileri geri sallamak yerine, sürekli kürek çeker gibi çeviriyorum icat edilen tekerlekleri. Bari sürüp giderken bölünme yanımda taşıdığım zorluğum. Şimdi buradan oraya kadar, ya biri beni itekleyecek engelsizce ya da ben burada durup bir kere daha dünyanın başıma yıkılışını izleyeceğim. Dünya dönüyor ve insanlar bütün azalarını kullanıyorlarken ben niye duruyorum yerimde böyle, hep böyle... Şimdi biri soracak beklide “*ne engelin var*” diye, acıyacak bana, sadece köprüyü geçirecek kadar yardım edecek. Ben, hep mahcup kalacağım bütün bunlara karşılık ve hep ben utanacağım. Aslında en zor olan benim ki değil mi? Onlar bedenlerini ayaklarında taşıyorlar fakat ben ayaklarımı beynimde yürütüyorum. Her adım çiğniyor düşündüklerimi... Ve ben çiğneyemiyorum bu toprakları. Ayakkabılarım hiç mi eskimez benim? Ayağımda değil mağazada duruyorlar sanki. Bir duvara oturup sallayamadım bile onları. Hep futbolcu olmak istemiştim ama olmaktan korkup vazgeçmiştim. Arabalar dostlarım benim, hıphızlı geçerlerken benim tekerlerimle selamlaşıyorlar sanki. Ama onlar daha züppe ve şımarık. Arkaları kuvvetliymiş, benzine dayanıyormuş güçleri... Yani, benim tekerleklerim bile engelli. Bak ya yine neler soruyorum kendi kendime, hâlâ burada durup bakarken. Aslında şu gördüğüm yürüyen ayakları izlemekte hoşuma gidiyor. Benim sevdiğim manzaralar öyle kartpostallarda ki gibi değil. Hem çıkmaya korkuyorum bu kalabalığa hem de korka korka korkmuyorum artık her seferinde. Acaba onların aklında benim kadar soru var mıdır? Ben hayatta hep soruları sevdim zaten. En çok yapabildiğim bu bence- soru sormak. Cevabı olsaydı onu da severdim. Ben aslında küçük şeyleri bile seviyorum, her şeyi yani. Keşke şuraya da benim için bir yol yapsalardı da böyle duraklamasaydım dünya dönerken. Doğruya bugün annem acele ile doktor kontrolüne giderken bana hazırladığı her zamanki ballı yumurtalı sütümü de içmemiştim. Şimdiki güçsüzlüğümün sebebi bu olsa gerek. Artık on yedi yaşındayım, o karışım biraz bebeksi değil mi? Şu kilolu kadını tanımıyorum ama bana doğru geliyor sanki ellerinde bir haylide poşet taşıyor. Yoksa oda benim gibi durup dinlenecek mi? “*Merhaba! Yardım edeyim sana çocuğum*”. Gülüyorum utangaç. Aslında benim ona yardım etmem gerek diye yine bir soru soruyorum kendime. “*Dur, şu elimdekileri şöyle bırakıp... Ha söyle canım karşıya mı geçeceksin?*” Evet dememe ne engel peki? Durduğum yerden anlayıp beni karşıya geçiriyor, yüzümü görmüyor diye utanmaktan vazgeçip kuş gibi havalanıyorum geçerken. Peki ya dönerken ne yapacağım? Abla desem, şu bilgisayarıcıdan hemen bir oyun alsam da beni yine geçersen karşıya. “*Oldu herhalde, ben gidip çantalarımı alayım.*” Bağırıyorum arkasından, korna sesleri üstüme üstüme geliyor. “*Sağ ol abla, çok sağ ol!*” Bilgisayarıcıya da güzel oyunlar gelmiş, içeri girerken aşağıya bakıyorlar, şu oyunu istiyorum deyince hemen de acele etti çalışan, iyide benim acelem yok ki hazır bu kadar yolu gelmişken. Keşke bende bu kadar hızlı olabilsem, karşıdan karşıya geçip apartmanın yanından engelliler için yapılan betondan kayacağım ve sonra evdeyim. Zaten Münir ağabey beni nalburun önünde görürse asansöre kadar götürür. “*Başka bir şey istiyor musun?*” “*Yok hayır! Başka bir şey istemiyorum.*” Bu arada anlıyorum gitmem gerek, beni görünce herkesin neşesi kaçıyor hemen, biraz önce nasıl birbirlerine takılıyorlardı, gülme seslerini ta dışardan duymuştum. Beni görünce hep ciddi oluyor insanlar, hayata ciddi bakmaya başlıyorlar. Bende şakalaşmak istiyorum, terlemek, kuralları bozmak, yeşil ışıkta aceleyle geçmek, patlak topu havaya fırlatmak, merdivenin trabzanlarından kaymak, trampolin de zıplayıp havada takla atmak,

doğum günümde alınan patenlerimi kullanmak, bir erik ağacına tırmanmak, çamura basmak, su birikintisinden atlamak. Ne bileyim işte adım atmak... Aaa şu ağabeyinin ayakkabısı da aynı benimki gibi; bu sene en moda olanından orijinal convers... Keşke benimki daha yeni olmasaydı. Şu kapı önündeki çocuklar içeridekilerden kat kat neşeli, dükkân sahibi hâla beklememe bir anlam verememişken, kayıyorum kolayca kapı önüne. Valla bu çocuklar benle yaşıt. “*Heey! Dur lan önüne bak Onur. Bak çarpacaksın engelliye.*” Kucağımda CD yi tutarken onların dediği gibi gözükme istemiyorum. Başımı sağa sola döndürsem de arabaları yakalayamadan hızla geçiyorlar. Önümdeki çocuk küçük bir taşı ayağı ile fırlattı, fazlaca odaklandığım için elimdeki iki oyun da kayıverdi kucağımdan. “*Şu çocuğun CD sini versene oğlum düştü bak...*” İlla kendime yardım edilecek bir şeyler buluyorum işte böyle... “*Teşekkür ederim.*” “*Bişey değil, karşıya geçireyim mi seni?*” “*Ee aslında olur, çok sağ ol.*” Bütün bunları anneme anlatsam beni niye beklemedin diye nasıl üzülür söylenirken. “*Tekrar teşekkür ederim*” “*Önemli değil, istersen biraz daha götüreyim.*” “*Gidebilirim bundan sonra, adım Berkant*” “*Benimkide Yakup, şu aşağıdaki lisede okuyorum.*” “*Bizde burada oturuyoruz ama ben dışardan okuyorum okulumu.*” “*Oh! Ne rahat, ben hiç sevmiyorum okula gitmeyi*” “*Öylemi? Ben her gün okula gidenlere heveslenirim camdan bakarken, öğretmen olmak istiyorum.*” “*İyide öğretmenler hep ayakta durur.*” Doğru diyorum kendime ama sinirleniyorum. “*Belki yürürsem o zamana kadar?*” Çok acıyor Yakup, herhalde inanmıyor, sadece benim inanmamda hiçbir şeye yaramıyor. “*Peki, sen sen ne olmak istiyorsun?*” “*Ben mi? Bilmem hiç düşünmedim, sınıfı geçeyim yeter.*” “*Ama sen ayakta durabiliyorsun bak.*” Onu üzmemek istemedim ama üzülme gibi; önce kendine sonra bana baktı. Yine sevdiğim sorular yanıma kaldı cevabını alamadan. “*Neyse iyi günler sana.*” “*Güle güle Yakup.*” Aynı dediğim gibi Münir ağabey beni asansöre bindirdi, annem gelmeden eve kadar geldim. O gün anneme hiçbir şey anlatmadım. O inanıyor aslında benim anlattığım her şeye fakat oda hep üzülüyor. Odamda günlüğüme bu günümü anlatmak yeni çıkan bilgisayar oyunlarından daha cazip geldi. Yakup’u merak ettim; acaba öğretmen olmayı gerçekten istemeyecek mi? Yine hep soru sordum kendime... Ama yazılarım güzel oluyor. Babam; duygusal insanlar yazar olur diyor arada bir. Yoo, ben duygusal değilim sadece engellerim var ve gücüm buna yetiyor. Bu gün çok yorulmuşum uyumadan önce bir kere daha düşünüyorum ne olacağımı. Eğer yürüyemezsem yazar... Bir dakika, gözlerim yaşardı birden... Hah cebimde varmış mendil. Nerde kalmıştım? Eğer yürüyemezsem yazar, bir gün yürüyebilirim öğretmen olacağıma yine inanamıyorum ama sanki olacaktım gibi her seferinde de heyecanlanıyorum. Ben anneme çektim galiba çok duygulandım yine ve tamam uyuyorum. Sahi, Yakup’la ben beş sene sonra aynı okulda öğretmen olabilirmiyiz?

AD SOYAD: SEVDA KIDEYŞ

ÖZ GEÇMİŞ: 1975 Erzurum'da doğdu. Halen İstanbul'da yaşıyor. İnsana dair gözlemediği ve hissettikleri şeyleri yazıya dökmek en büyük mutluluğu. Önce çocukları olan bir anne sonra çeşitli yazılarla meşgul olan bir edebiyat sevdalısı.